

надавав можливість студентам практично застосовувати свої знання, які вони отримують на теоретичних курсах, і паралельно надавати кваліфіковану юридичну допомогу тим верствам населення, які не в змозі заплатити за юридичні послуги у вирішенні своїх проблем [2, с. 257].

Зараз в Англії мабуть не існує жодної юридичної школи, де б не було юридичної клініки. Університети змагаються у залученні більшої кількості клієнтів та кращому наданні їм послуг, і темпи створення юридичних клінік просто вражають [3, с. 97].

Отже, юридична освіта в Англії пройшла довгий шлях розвитку та становлення і зараз у світі визнається однією із кращих шкіл права. Для України даний досвід Англії у підготовці юристів допоможе зрозуміти механізм підготовки висококваліфікованих юристів, і юридична освіта в Україні буде на більш високому рівні.

Література

1. Гусарев С.Д. Юридична деонтологія: навчальний посібник. / С.Д. Гусарев, О.М. Карпов. – Київ, 2001. – С. 156.
2. Матеріали семінару "Вища юридична освіти в Англії". – Київ, 2003. – С. 315.
3. Розкопіна Ю.О. Етапи розвитку юридичної освіти в Англії. / Ю.О. Розкопіна // Вісник Черкаського Університету. – Черкаси, 2011. – № 203. – С. 102.

УДК 342.733 + 37.014.1 (043.2)

Повсткін Д.О.,
студент,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Юринець Ю.Л., к.ю.н.

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО НА ОСВІТУ ТА ЙОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ В СУСПІЛЬСТВІ

Важливим елементом системи конституційних прав, свобод та обов'язків людини і громадянина є культурні права, основним серед яких є право на освіту. Закріплене в конституціях більшості розвинутих держав, воно посідає чільне місце в структурі конституційно-правового статусу людини та є необхідним фактором розвитку не тільки особис-

тості, її інтелектуального потенціалу, але й політичної та економічної системи суспільства. З проголошенням України незалежною державою право кожного на освіту стало одним із фундаментальних прав людини, гарантованих у конституційному порядку. Це актуалізує забезпечення права людини і громадянина на освіту як засобу адаптації до перехідного стану, на якому знаходиться українська держава, та до засвоєння демократичних цінностей, норм життєдіяльності, суспільних відносин [1].

Освіта як окрема сфера взаємовідносин у житті суспільства в Україні регулюється різними нормативно-правовими актами і насамперед Конституцією України, Законами України "Про освіту", "Про загальну середню освіту", "Про вищу освіту" тощо.

Право на освіту записано і в статті 26 Загальної декларації прав людини та статтею 14 Міжнародного пакту про економічні, соціальні та культурні права [2].

Згідно ст. 53 Конституції України: "Кожен має право на освіту. Повна загальна середня освіта є обов'язковою.

Держава забезпечує доступність і безоплатність дошкільної, повної загальної середньої, професійно-технічної, вищої освіти в державних і комунальних навчальних закладах; розвиток дошкільної, повної загальної середньої, позашкільної, професійно-технічної, вищої і післядипломної освіти, різних форм навчання; надання державних стипендій та пільг учням і студентам.

Громадяни мають право безоплатно здобути вищу освіту в державних і комунальних навчальних закладах на конкурсній основі.

Громадянам, які належать до національних меншин, відповідно до закону гарантується право на навчання рідною мовою чи на вивчення рідної мови у державних і комунальних навчальних закладах або через національні культурні товариства." [3, с. 18].

Сутність конституційного права кожного на освіту полягає в тому, що воно, будучи провідним у системі культурних прав людини і громадянина, є засобом задоволення їх інтересів в економічній, політичній та духовній сферах життєдіяльності.

Зміст конституційного права кожного на освіту окреслюється щонайменше чотиричленною структурою і включає в себе чотири можливості: можливість певної поведінки уповноваженої сторони правовідносин (право на власні дії), якій кореспондує необхідність зобов'язаної сторони в особі органів державної влади, які здійснюють управління у сфері освіти, навчальних закладів державної, комунальної, приватної

форм власності та наукових установ, окремих осіб як вчиняти активні дії в інтересах уповноваженої сторони, так і не заважати поведінці останньої щодо самоосвіти чи здобуття певного освітнього рівня; можливість уповноваженої сторони правовідносин вимагати належної поведінки від зобов'язаної сторони (право на чужі дії), якій кореспондує необхідність їх зобов'язаної сторони в особі органів державної влади, що здійснюють управління у сфері освіти, навчальних закладів державної, комунальної, приватної форм власності та наукових установ, окремих осіб відреагувати на зауваження уповноваженої сторони щодо порушення її конституційного права на освіту; можливість уповноваженої сторони правовідносин у разі порушення її конституційного права на освіту звертатися за захистом до держави в особі судових і правоохоронних органів (право на захист). Цій можливості кореспондує обов'язок зобов'язаної сторони правовідносин в особі компетентних державних органів вжити заходів щодо відновлення порушеного конституційного права людини і громадянина на освіту та притягти винних до юридичної відповідальності. У разі ж порушення аналізованого суб'єктивного права з боку держави та вичерпання усіх національних засобів правового захисту носій зазначеного суб'єктивного права має гарантовану можливість звернутися за захистом до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна; можливість уповноваженої сторони правовідносин користуватись відомим соціальним благом [4, с. 328].

Отже, право на освіту як одне з основних культурних (духовних) прав і свобод людини і громадянина – це встановлене Конституцією та законами України міра можливої поведінки або діяльності особи щодо задоволення своїх законних потреб у сфері освіти.

Література

1. Боняк В.О. Конституційне право людини і громадянина на освіту та його забезпечення в Україні: дис... канд. юрид. наук: 12.00.02 / Національна академія внутрішніх справ України. – К., 2005.

2. Convention against Discrimination in Education 1960 [Електронний ресурс]: http://portal.unesco.org/en/ev.php-URL_ID=12949&URL_DO=DO_TOPIC&URL_SECTION=201.html ; Paris, 14 December 1960

3. Конституція України: чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 5 вересня 2012р.: (ОФІЦ.ТЕКСТ). – К.:ПАЛИВОДА А.В., 2012.-64. – (Закони України)

4. Погорілко В.Ф., Федоренко В.Л. Конституційне право України: Підручник, за заг. ред. В.Л. Федоренка. – 4-е вид., перероб. і доопр. – К.: Видавництво Ліра-К, 2012. – 576 с.

УДК 347.73(043.2)

Редько А.М.,
студент,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Устинова І.П., к.ю.н., доцент

ДЕРЖАВНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ ФІНАНСУВАННЯ ІПОТЕЧНИХ КРЕДИТІВ

Іпотека – вид забезпечення виконання зобов'язань нерухомим майном, що залишається у володінні і користуванні іпотекодавця, згідно з яким іпотекодержатель має право в разі невиконання боржником забезпеченого іпотекою зобов'язання, одержати задоволення своїх вимог за рахунок предмета іпотеки. Тобто іпотечний кредит – це договір банківського кредиту, в межах якого права кредитора забезпечені нерухомим майном. Іпотечне кредитування може здійснюватися комерційними та державними установами.

В Україні передбачені спеціальні державні програми щодо кредитування, а саме Державна програма забезпечення молоді житлом на 2013-2017 роки та Державна цільова соціально-економічна програма будівництва (придбання) доступного житла на 2010-2017 роки. У даних програмах держава виділяє значну увагу іпотечному кредитуванню, як способу придбання житла. Станом на 1 січня 2011 року на квартирному обліку перебували 111722 молоді сім'ї, з них 32086 перебувають на обліку 10 або більше років. На сьогодні дана тенденція також зберігається, тому питання соціально доступного житла залишається актуальним.

На сьогодні подібні послуги у державі надає Державний фонд сприяння молодіжному житловому будівництву, а саме кредитування на придбання житла або його реконструкцію. Також діє програма часткової компенсації іпотечного кредитування, а саме з травня 2012 року в Україні діє програма здешевлення вартості іпотечних кредитів для забезпечення доступним житлом громадян, які потребують поліпшення житлових умов. Механізм реалізації цієї програми регламентовано Порядком